

Hiroshi Koyama

Det är stenen, den svarta diabasen, som får Hiroshi Koyama att lämna Kyoto i Japan för stembrotten i Nordöstra Skåne. Utmaningen är stor och han inser tidigt att detta arbete kan komma att bli en livslång utforskning. Det gäller ju att med ögats, tankens, och handens arbete framkalla allt det som finns inneboende i diabasen så att detta, livfullt och tidlöst, kan avläsas i ytorna.

I stenen ligger inte bara tiden lagrad. I konstnärens arbete med diabasen friläggs också alla skapandets kontraster – mellan det obearbetade och det polerade, mellan synligt och osynligt, ytorna och djupen. Men här finns även en upplevelse av de nästan obegripliga avstånden mellan urtid och nutid, ljus och mörker.

Hiroshi Koyamas skulpturer är tydligt avgränsade och förankrade i sin form. Samtidigt är hans verk alltid laddade med en stark, tyst och förtätad energi. Av betraktaren krävs bara att sinnena är öppna och mottagliga.

Från ett vardagligt synfält där han skapar serier av knappar, ett strykjärn, dörrar och portaler – där han även medvetet leker med dessa objekts ursprungliga proportioner och skalor – söker han sig vidare mot det mer abstrakta, det komplexa och obegränsade. Detta ser man bland annat i hans olika verk med titeln ”Svart hål” där den polerade cirkelformen, som en corona, en ljuskran, omsluter något som samtidigt öppnar sig inåt, mot en oviss rymd. Här spårar våra ögon snart också något som skulle kunna vara reflexer eller stoft från ett färgrikt ljus.

Diabasen låter Koyama ofta samspela med andra material: de rostiga och levande ytorna i järn och cortenstål. Ytor som bär på rika spår av liv och en förfluten tid. I de väggobjekt han kallar ”Landskap” fäster han några utvalda föremål i diabas på kvadratiska plattor i cortenstål. Som ett stycke koncentrerad natur eller kanske som en serie vittnesmål om vad naturen kan innehålla. Där man, mitt i det synliga, kan få känslan av att betrakta ett ännu okänt landskap.

Den stora, rumsliga installationen ”Reminiscens” kretsar kring ett liknande tema, av vittnesmål. Kring en centralt placerad, kubisk form placerar han – med stor precision och på bestämda avstånd – ut små diabasskulpturer på plattformar av rostfärgat cortenstål. Som om dessa stenar var sönderbrutna delar av den större formen. Eller är allting här lämningar, minnesbilder och återstoder av det som Koyama alltid upplever i sitt arbete med stenen: livsspåren, närvaron av tid, ljus och ljud?

Hiroshi Koyama vet att enkelhet är det allra svåraste – och att detta inte har det minsta med förenkling att göra. Att det krävs tålamod för att lyckas mejsla fram känslan av en existentiell tyngd och lätthet ur stenen. Att i en samlad form kunna fånga tillvarons dubbla krafter, av avstannande och tillblivelse.

Han vet också att ju mer han närmar sig, och lär känna, stenen desto mer motsträvig och undflyende kan den bli. Hans konstnärliga arbete är därför ett sökande utan egentligt slut. Hans verk skapar viktiga förbindelser och sammanhang – mellan jaget och världen, mellan det som vi ser och det som är fördolt för oss.